

for at bringe i Udøvelse, just derfor troer jeg, at det ikke er tilstrækkeligt at lade sig lede af de Tøleiser, som bejale En i et saadant Dieblif. Den ærede Rigsdagsmand har tillige henblikst til, at det, her var Tale om, kun var en Sum af mellem 6 og 7,000 Rbd. Jeg finder deri en Bestyrkelse paa det, som jeg tillod mig tidligere at udtale, idet den ærede Rigsdagsmand derved egentlig kun har indskrænket sig til den Sum, hvorom der i denne Sag alene er Tale, og jeg derimod tillod mig at gjøre opmærksom paa, at, naar der er Tale om en Pengebevilling, er det gavnligere, at den udgaaer fra Regjeringen, fordi Regjeringen har Oversigten over, hvorledes en saadan Pengebevilling, der vel i det enkelte Tilfælde kan synes ikke at være af stor Betydning, dog kan have en væsentlig Indflydelse paa andre lignende Tilfælde, — dog kan have en væsentlig Indflydelse paa, hvorledes Regjeringen har at forholde sig i andre Tilfælde, som kunne føre til langt betydeligere Udgifter end den, hvorom der for Diebliffet er Tale. Min ærede Nabo (Kierkegaard) har gjort opmærksom paa, at min Indvending egentlig støttede sig til det Formelle, til hvorvidt et Forslag om en Pengebevilling maa udgaae fra et Medlem af Rigsdagen eller fra Regjeringen. Skjøndt det vel har Udseende af at være noget Formelt, er det dog efter min Anskuelse ikke deri, at det mindre Hensigtsmæssige ligger, men det ligger i den hele Stilling, Rigsdagen kommer til at indtage ligeoverfor Ministeriet. Dette er ikke noget Formelt; dersom det var Tilfældet, saa maatte jo uidentivt den Ret, som er tillagt hvert af Rigsdagens Medlemmer til at fremsætte Lovforslag, antages at være mindre hensigtsmæssig. Men det er ingenlunde fra den Side, at jeg betragter Sagen. Der ligger til Grund for den Anskuelse, jeg har udtalt, ikke noget blot Formelt, men noget Reelt, idet, som jeg tidligere har hentydet paa, det kun er Regjeringen, som kan antages at have den Oversigt over alle Statens Udgifter, som man ikke kan undgaae at tage Hensyn til, naar man besvilger en enkelt Udgiftspost.

Formanden: Hvis Ingen videre ønsker at ytre sig, kunne vi gaae over til Afstemning. Da Lovforslaget ikke indeholder Paragrapher,

mener jeg, at denne kan ske Fyldest ved at afstemme over Sagens Overgang til 3die Behandling.

Ved den derpaa følgende Afstemning vedtoges det eenstemmigt med 46 Stemmer, at Lovforslaget, saaledes lydende:

Den i § 9 af Loven af 11te Marts 1851 om Lovbæsenets Lønning for ikke-pensionsberettigede Bestillingsmand, der afskedigedes i Anledning af Loven, og som havde været ansatte i Lov- og Consumtionsbæsenets eller anden Statsjeneste i 10 Aar eller derover, fastsatte livsvarige Understøttelse af indtil 100 Rbd. aarlig, og efter Omstændighederne indtil 150 Rbd. aarlig, forhøies herved til indtil 150 Rbd., og efter Omstændighederne indtil 200 Rbd. aarlig, hvilken Forhøielse bliver at regne fra Afskedigelses Datum.

skulde overgaae til 3die Behandling.

Formanden: De Endringsforslag, der maatte ønskes stillede til 3die Behandling, bedes afgivne til mig inden imorgen Aften.

Vi gaae dernæst over til den næste Sag paa Dagsordenen. Det er Sagen, der angaaer Udkast til Lønningslov for de ved Ministerierne ansatte Embedsmænd. Det er til 3die Behandling*), Sagen foretages. Forslaget, som det blev afstemt ved Sagens 2den Behandling, vil findes omdeelt paa de Herrers Pladser. Fremdeles er der fremkommet fra den ærede Finantsminister adskillige Endringsforslag til Udkastets § 2. Jeg skal sætte disse Endringsforslag i Forening med § 2 under Forhandling.

De til denne Behandling stillede Endringsforslag vare saalydende:

ad § 2.

Forslag af Finantsministeren:

- 1) Til § 2 Slutningen, saaledes som Paragraphen er afstemt ved 2den Behandling, tilføies:

„Naar begge de nævnte administrerende Directeurposter forenes til een Post, stilles denne i Henseende til Gage og Gagetillæg paa lige Fod med Departementschefers.“

*) De tidligere Behandlinger af denne Sag findes Sp. 617—656 (1ste Beh.) og Sp. 692—741 (2den Beh.).